

presega svote 175.000 K, iz državnega melioracijskega zaklada, če se za to da postavno dovoljenje. Tega zneska ni treba vrniti. b) 45%, ki pa ne presega svote 175.000 K, iz deželnega denarja. c) 10%, ki pa ne presega svote 39.000 K, plačata okraja Ptuj in Ormož in sicer vsak okraj v tolikem razmerju, kolikor se nabaja v njem za uravnavo določene obrežja. Če stroški ne dosežejo proračunjenega zneska 390.000 K, se odpiše prihranjena svota vsem plačevalcem v istem razmerju, kakor so plačali doneske.

§ 4. Dela pri uravnavi vodita okraja Ptuj in Ormož pod nadzorstvom štajerskega deželnega odbora oziroma štajerskega stavbnega urada. Natančneje določbe glede načina izvršenja tega podjetja, glede upliva c. kr. vlade in deželnega odbora, glede začetka in trajanja dela in glede izplačanja doneskov se prepuste posebni pogodbi, ki se sklene med državno upravo in deželnim odborom.

§ 5. Doneski za vzdrževanje uravnave, ki se izvrši na podlagi te postave, se razdelijo sledeče: a) okraj Ptuj 10%, b) okraj Ormož 10%, c) občina Moškanjeci 5%, d) občina Sv. Marjeta 13%, e) občina Formin 15%, f) občina Samušani 20%, občina Cvetkovi 27%. Stroški za vzdrževanje se določijo vsako leto po tehničnem uradniku deželnega odbora, katerega odposlje dežela na svoje stroške, in po zaslišanju odposlancev okrajnega odbora Ptuj in Ormož in sicer za vsako leto naprej in se istočasno pregledajo stroški minolega leta. Delo izvršujeta okrajna odbora Ptuj in Ormož v svojem okraju z doneski, katere morata plačati zgoraj imenovana okraja in občine.

§ 6. Če bi okrajna odbora vzdrževanje zanemarjala, mora deželni odbor na predlog svojega tehničnega uradnika ista potom pristojnega političnega okrajnega glavarstva k temu v smislu vodnopravne postave prisiliti.

§ 7. Izvršiti ima ta zakon Moj poljedelski minister.

Rusko-japonska vojska.

Na suhem.

Iz bojišča v Mandžuriji sedaj dobajajo jako malo poročil. In še ta, ki dobajajo, so si tako nasprotujoča, da ni mogoče spoznati pravega položaja. Novi poveljnik general Linevič poroča jako malo in s tem prikriva gibanje svojih čet. Istina je, da Rusi pridno pošiljajo čete na bojišče. List „Novoje Vremja“ piše, da so vesti o gibanju Japoncev, da bi obšli rusko armado, neosnovane. Japonska armada je očitno vsled bitke pri Mukdenu tako oslabiljena, da je za poldrugi mesec ustavila

Ko smo leta 1892 in 1893 v prisotnosti g. okr. glavarja grofa Attemsa, potovalnega učitelja g. Matjašiča in mene, pregledovali ljutomerske gorice in naposled dognali v Presiki trtno uš, je bil presenečen in v strahu za žlahtne ljutomerske gorice. Rekel je, da mu je veselje do gorice vkončano. Oskrbel pa je, da se je v sadenju novih trt izobrazil sin, ki je kot oskrbnik nasadil v petih letih 40 oralov novih gorice, kar mi je sam pred kratkim pravil.

Iz vsega je razvidno, da je bil Mohorič kot kmet s svojimi kmetijskimi opravki obložen. Zraven hiše je še imel namreč mlin, poleg tega pa še mnogo postranskih opravkov, katere je tudi rad storil. Otrokom je hotel dobro in je zanje rad žrtvoval. Mnogo pa je položil na narodno gospodarski žrtvenik. Toda močan mož je vendar opešal. Umrl je! Rakev je dičil venec slavne posojilnice ljutomerske in venec čitalnice ljutomerske, prvi s črnim trakom, drugi z narodnim in primernim napisom. Zraven dva venca pridnih žalujočih otrok. Ljudstvo se je primeroma malo udeležilo pogreba in to takega pogreba, ko se je nesel k večnemu počitku mož, kateri je zastavil vse svoje boljše moči svojemu narodu in je njemu daroval, pa bil je pač — kmet.

Kje so spomini na nekdanje slavne može? Kje je prijatelj kmetov, velečastiti g. Rajč?

vsako večje prodiranje. Tako je omogočila ruski armadi, da je ta sposobna za boj in da si je zgradila celo vrsto novih utrd. Nasprotno pa poroča list „Rus“, da se je 120 vrst severozahodno od mesta Kvangčengtši pokazalo 6000 Hunguzov in nekaj tisoč japonskih jezdecev z 22 topovi. To bi bilo zopet znamenje, da hočejo Japonci obiti Ruse. Če pa tudi tega ne nameravajo, gotovo pa hočejo s tem prisiliti Ruse, da pošljejo močne čete nazaj, ki bi naj stražile železnico. Tudi v severni Koreji so se vršili ostri spopadi med japonskimi četami in kozaki, ki so se morali umakniti.

Na morju.

Na morju se vedno ni prišlo do bitke, vedno se še ne ve, kje je pravzaprav rusko brodovje in kje japonsko. Minoli teden je baje bilo Roždestvenskijevo brodovje nekaj dni v zalivu Kamrank, ki je last Francoske. Takoj je Japonska ugovarjala proti temu, da se je brodovje predolgo mudilo v vodah nepristranske države in je predbacivala Francoski, da s tem krši mednarodno pravo. S tega se vidi, da se Japonci vendar boje ruskega brodovja. Meseca oktobra lanskega leta, ko je to brodovje zapustilo Rusko, so pisali angleški listi, da Roždestvenski ne bo nikdar pripeljal brodovja v Vzhodno Azijo. Pisali so, da mu bo prvi vihar te „stare škatlje“ pogreznil in da mora biti vesel, če priplove s tretjino brodovja do Japonske. In to je verjel ves svet. Zato se tudi Japonci niso nič bali ruskega brodovja. Niso ugovarjali, ko je bil Roždestvenski s svojim brodovjem cele tedne pri francoskem otoku Madagaskar. Sedaj pa, ko vidijo, da je Roždestvenski vendar pripeljal „te stare škatlje“ do Kitajske in da so te škatlje jako nevarne za nje, postali so Japonci naenkrat grozno občutljivi in so takoj ugovarjali proti dolgemu bivanju ob obali francoske Kobihibine.

Tudi v drugem oziru je značilno, da se Japonci sklicujejo na mednarodno pravo, ko so ga pa sami že večkrat prelomili in ga še tudi dan na dan prelamljajo. Proti določbam mednarodnega prava so po tolovajski napadli ladje v Port Arturju, predno je bila napovedana vojska, napadli so ruski ladji „Korejec“ in „Varjag“ v nepristranski korejski luki, izkrcavali so svoje čete v nepristranskih korejskih lukah, posedli so nepristransko deželo Korejo, vdrli so v Mandžurijo, ki je po pravici Kitajska, ne da bi vprašali to državo, mnogokrat so že tekom vojske pošiljali svoje čete čez kitajsko ozemlje itd. Vse to je hudo kršenje mednarodnega prava. Za nje bi naj to pravo ne veljalo, samo za Ruse. Sedaj ko

Umrl je pred lepim časom, kakor zdaj g. Mohorič! Spomin na Rajča in na perečo vprašanje celjske gimnazije, katera še zdaj nima svojega stalnega prostora, pa me podviza, da obudim pokopani načrt Rajčev in tovarišev.

On je zagovarjal gimnazijo v Ljutomeru in že davno bi imeli slovensko gimnazijo v Ljutomeru, ako bi se dalo Rajču prav. Treba je tudi pomisliti, koliko bi bila tudi naša slovenska šolajoča se mladina na boljšem in pa še — koliko bi bilo rešenega ozemlja onstran Mure, kajti slovenska gimnazija bi brezdvomno izvalila tudi ogrske mladeniče na našo stran Mure študirat! Toda Rajčev načrt je izginil! Nesloga v mišljenju ga je pokopala. Sloga jači, nesloga tlači!

Smešničar.

Premeten dečko.

„Povej mi, oče, ali dobim jaz enkrat veliko denarja?“

„Za to se ne brigaj, ampak pridno se uči. Denar ti kdo lahko ukrade, tega, kar se pa naučiš, pa ti ne more vzeti nihče!“

„Česar se ne naučim, pa mi tudi ne more nikdo vzeti!“

se jim Roždestvenski vedno bolj bliža in jim grozi s svojim brodovjem, sedaj kličejo svojo zaveznico Angleško, naj ne dopusti takega kršenja mednarodnega prava, da bi spravili nasprotnika v neprimliko. Iz vsega pa se kaže strah, ki jim raste, bliže ko prihaja rusko brodovje.

Kakor smo že zadnjič omenili, kroži po listih mnogo domnevanj, kaj da namerava Roždestvenski.

Danes navedemo domnevanje znanega angleškega strokovnega lista „Army and Navy Gazette“, ki izreka o bodoči bitki med ruskim in japonskim brodovjem tole sodbo: Mi smo mnenja, da se pričakovana pomorska bitka ne vname v kitajskem vodovju, marveč v neposredni bližini Japonske. Roždestvenski more imeti samo eden cilj: uničiti sovražnikovo brodovje. Da bi pa pod kolikor mogoče ugodnimi pogoji pričel bitko, mora skušati, jo izsiliti v neposredni bližini Vladivostoka. To ni samo edino pristanišče, odkoder se sme nadejati pomoči in podpore, marveč isto se tudi pričakuje v luki od njegovih ladij. Takisto pa mora biti tudi za admiral Toga najugodnejše bojišče ono, ki bi bilo najbližje njegovemu zbirališču ladij. Vrh tega pa mu lahko rusko brodovje sploh uide in srečno dospe na mesto svoje določbe brez bitke. V tem slučaju bi bil ta njegov moralni poraz enak veliki izgubi. On se torej na noben način ne sme oddaljiti od svoje postojanke, marveč mora skušati, da čim uspešneje zastopi sovražniku pot proti Vladivostoku. Od otokov Anambas, ki bodo v slučaju, da bi se rusko brodovje razločilo, brez dvoma zbirališče ruskih ladij, se lahko pride v Vladivostok po različnih potih, ki se pa vsi strnejo v Japonsko morje. Tu je torej mesto, kjer se bo postavil japonski admiral in čakal na sovražnika, tu je torišče, kjer se bo bila odločilna bitka.

Splošno se pričakuje — in kakor se nam zbi brez dostojnega razloga — da se bitka vname že tekom prihodnjih dni; in sicer temelji to na domnevanju, da bo Togo navalil na sovražnika že med potoma in mu skušal povzročiti čim več škode. Lahko si predstavljamo, da si japonski admiral to želi, toda to je lažje rečeno, kakor pa storjeno. Torpedovke morajo imeti blizu svojo luko; križarke pa so vsled svoje nezadostne zaloge premoga omejene v svojem gibanju.

Za Japonce ni nobeno zbirališče ladij bližje potu, za katerega se bode najbrže odločil admiral Roždestvenski, kakor otoki Pescadores. Toda velika daljavo od tod, v kateri bo najbrže plulo rusko brodovje, bo najbrže učinila, da bo admiral Roždestvenski lahko utekel, če plove v vzhodni smeri od otoka Formoze in ob severni obali filipinskega otoka Lucon. Zdi se skoro, kakor da bi Japonci to že uvideli in si zbog tega izvolili za svojo začasno zbirališče pristanišče Kelung na severnem obrežju otoka Formoze. Roždestvenskemu so torej odprta tri pota v Japonsko morje. Izmed teh je najkrajša pot skozi morski preliv Tsušima med Korejo in Japonsko, a obenem tudi najnevarnejša in smatrati bi bilo za samoumor, ako bi si Roždestvenski izvolil to pot. Ostajata še torej oba morska preliva severno in južno od otoka Jedo.

Morska ožina Tsugaru južno od Jeda je v ravni črti zvezana z Vladivostokom in tvori najbližjo pot v to pristanišče. Ta preliv je precej širok in ponoči se pač lahko posreči, da ga prepluje celo brodovje, ne da bi je kdo opazil. Najdaljša, a zato tudi najmanj nevarna pot pa bi bila morska ožina La Perouse med Sahalinom in Jedom, ki ima še to prednost, da si Roždestvenski lahko brez težava izbere, ako bi bilo potreba, primerno zbirališče na otoku Sahalinu. Ako bi se sodilo po teh okoliščinah, bi bilo najverjetneje, da si Roždestvenski izbere baš to pot, za katero se je odločila tudi križarka „Novik“, ko je po pomorski bitki dne 10. avgusta m. l. hotela uteči v Vladivostok. Ta načrt bi se jej bil tudi posrečil, ako bi ji med potoma ne pošel premog. Z veliko gotovostjo se torej sme trditi, da bo Roždestvenski plul skozi morsko ožino La Perouse.

Samo ena okolnost je, ki bi mogla to preprečiti. Vprašanje je namreč, ako je ta morski preliv že v tem času prost ledu; ako je torej morska ožina še zamrznjena, potem seveda Roždestvenski ne more računati z njo, ako se namerava že v kratkem napotiti v Vladivostok. V tem slučaju mu potemtakem preostajata samo dve poti — korejska morska ožina in preliv Tsugaru. In v bližini enega izmed teh prelivov se mora vneti odločilna pomorska bitka!

Vzrok, da je admiral Roždestvenski tako dolgo ostal v zalivu Kamrank, je baje ta, ker je čakal tam na tretje brodovje pod admiralom Nebogatov. Pariški listi pa sedaj poročajo, da se je admiralu Nebogatovu, kakor javljajo najnovejše vesti z otokov Sunda, prigodila neka nezgoda. Brodovje vsled tega ni moglo v določenem času dospeti v zaliv Kamrank, kjer je nanje čakal admiral Roždestvenski. Podrobnosti o nezgodi so znane v vladnih krogih, ki jih pa prikrivajo javnosti.

Politični ogled.

Državni zbor bo začel zopet dne 3. maja zborovati. Važno bo to zborovanje za Jugoslovane zaradi tega, ker pride na vrsto tudi italijansko vseučiliščno vprašanje. Ministrski predsednik baron Gauč še vedno ni popolnoma zdrav. Z gotovostjo se glasi med poslanci, da bode večina ministrov-uradnikov odstopila in da se nadomestijo z ministri iz vrst poslancev. Štajerska poslanca grof Stürgh in dr. Deršata z vso gotovostjo računata, da postaneta ministra. Če se to zgodi, bomo imeli štajerski Slovenci zopet veliko pretrpeti. Jugoslovanski poslanci bi se naj vendar enkrat odločno postavili, da dobijo ministrski sedež, naj potem na njem sedi Slovenec ali Hrvat, Štajerc ali Kranjec.

Nemški štajerski kmetje, ki so združeni v kat. kmetskem društvu, so imeli dne 25. t. m. v Gradcu veliko zborovanje, na katerem je društvo poročalo o svojem delovanju. Društvo šteje blizu 35.000 udov in še vedno napreduje. Katoliška kmetska zavednost se med nemškimi kmeti veselo širi. Mnogi so obrnili hrbet bauernbündlarjem, ki zavzemajo med nemškimi kmeti isto stališče kakor med nami štajerčijanci. Pravijo, da ljubijo kmeta, v resnici pa ga samo naganjajo v kremplje tržanov in meščanov, da kmete oskubijo. Najlepše uspeva katoliškemu kmetskemu društvu velika lastna hranilnica v Gradcu. Vodja katoliških nemških kmetov državni poslanec Hagenhofer je zaključil zborovanje z besedami: Držimo se gesla: Dajte Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega. A zahtevajmo tudi, da se bo dalo kmetom, kar je kmetovo!

Kreta hoče biti grška. Kreta je po zadnjem velikem uporu l. 1898 sicer še morala priznavati turško nadvlado, a čutila je grški. Saj je tudi nadkomisar na Kreti bil grški princ Jurij. V zadnjem času pa se je hotela popolnoma javno in veljavno priklopiti h grškemu kraljestvu. Princ Jurij je obiskal vse merodajne vlasti, naj dovolijo združenje z Grško. A niso dovolile. Zdaj so si Krečani pomagali sami. V svojem deželnem zboru so proglasili, da se združijo z Grško ter naprosili princa Jurija, naj to naznani vsem vevlastim. Princ Jurij je to tudi gotovo storil, toda vevlastim se ne mudi tako kakor Krečanom. Vse pozorno pričakuje, kaj bodo vevlasti odgovorile in kaj bo rekla Turčija.

Dopisi.

Kamnica pri Mariboru. (Občinske volitve.) Dolgo let so pri nas vladali mariborski meščani, ki imajo tukaj nekaj vinogradov. Slednjič je vendar pošla potrpežljivost domačinom, da bi še nadalje gledali, kako gospodarijo tujei z njihovim denarjem in jih komandirajo. Zato so zahtevali kot pravični možje, da se mesta občinskih odbornikov pravično razdele. Večino naj imajo domači, da si sami gospodarijo v svojo korist, en razred pa radi

prepuste meščanom, da morejo tudi ti zadostno zastopati svoje koristi kot posestniki nekaterih vinogradov. Zato so se podali posestniki v volilni boj, v katerem so si tokrat priborili tretji razred. V drugem razredu se še tokrat niso udeležili volitev, toda upajo, da si bodo domači volilci tega razreda do prihodnjih volitev stvar dobro premislili in volili domačine. Prvi razred pa itak prepustijo meščanom. Sedaj je v občinskem odboru šest domačinov in pa trije „purgarji“. Zmaga toraj ni tako slavna, kakor jo skuša opisati „Marburgerca“. Cela volitev kaže, da se začnejo kmetje v okolici zavedati in da nočejo več ostati hlapci meščanov, ki so dosedaj gospodarili v tej občini kakor so hoteli.

Meščani so tokrat napeli vse sile, da bi dobili zopet občinski odbor v svoje roke. Pobrali so vsa pooblastila, tudi takšna, ki so po postavi neveljavna. Volilna postava za kmečke občine pravi, da sme posestnik tedaj poslati svojega oskrbnika s pooblastilom volit, in le njega, če ne stanuje v tisti občini. In vendar je mariborski župan Schindler volil za bolanega posestnika Rudl-na. Za posestnice sme voliti z njenim pooblastilom samo njen mož, in vendar je volil za posestnico Lipp znani Asinger. S takimi sredstvi je delala meščanska stranka. In ljudje te stranke si drznejo psovati domače posestnike, ki so se hoteli otrestiti meščanskega jarma, in jim predbacivati, da delajo s hudičevimi in najnesramnejšimi sredstvi pri volitvah. Lažnjivce in obrekovalce imenuje „Marburgerca“ tiste, ki so bili z domačo stranko. Tako pišejo listi nemške stranke o kmetu, ki noče plesati kakor oni hočejo. Kamniški volilci posestniki, zapomnite si dobro, kako o vas pišejo mariborski „purgarji“! Pri prihodnjih volitvah pa vstanite kakor en mož, in vržite iz odbora nasprotnike svoje kakor tudi tiste, ki bi ž njimi potegnili. Kdor ni z vami, ta je zoper vas! Čast vsem tistim, ki so neustrašeno volili svoje sosede, kmete! Dotični pa, ki so se še tokrat dali premetiti po sladkih besedah meščanov, spametujte se, ne tlačajte več purgarjem, ampak volite s svojimi sosedi. Ravno tako kakor se vi ne silite v občinski odbor mariborski, naj se tudi meščani ne silijo v vaš občinski odbor. Vsak naj gospodari v svoji občini!

Iz Hajdina. Gotovo se Vam, gospod urednik, ne bo zdelo čudno, da smo bili Hajdinčani minule velikonočne praznike prav dobre volje. Kako pa bi se jih človek tudi ne veselil, saj smo se tako dolgo pripravljali na nje! Sicer nam je muhasti april do zadnjega vedno malo nagajal: zdaj se nam je prav toplo nasmeljal, kmalu na to pa se razjezil in nas tako srdito pogledal, da nam je kar tesno postalo pri srcu, potem pihal zopet prav neprijazno, menda same jeze in žalosti, ker že čuti svoj skorajšnji konec. Konečno pa se je pomiril, in tako smo veselo obhajali alelujo. — In ker smo vneti za vse dobro, smo se tudi držali dobre starodavne slovenske navade — šli smo v Emavs — po pisanko. Tako sem tudi jaz vzel palico v roke, in hajd, udarim jo po Gornjem Hajdinu. Veste, gospod urednik, čisto zamišljen sem bil, gotovo v same pisanke, kar me naenkrat nekaj neprijetno zbudi iz mojega sanjarjenja. Čof! sem zadel z nogo ob nekaj mehkega, in ko iznenaden pogledam kaj je, oh kaj vidim? Moji lepi, svitli črevlji — prvokrat sem jih ta dan obul — bili so pomazani z lužo; in ko hitro odskočim na drugo stran, zajdem še v večjo mlakužo. Spaka, zamrmram, kaj pa bo sedaj s pisanko, in gledam, kako bi se rešil iz zadrege; pa vse zastonj, povsod luža in blato; še voz, ki je prišel za mano, je imel veliko težavo, da se je prerinil naprej. Pa ne smete misliti, da se je to zgodilo v kakem klanecu; cesta je popolnoma na ravnem, kakor po mizi in pelje lepo sredi skozi vas; samo to slabost ima ta cesta, da se noče sama navoziti. Čisto blizu je velika jama prodeca, in treba bi bilo le nekaj odločnih mož, par krepkih rok, najbolj pa seveda dobre volje, in cesta bi lahko bila v najboljšem stanu. Le pogledajte si, možje

hajdinski, vašo cesto, pravi tir se niti ne pozna več; vsak se izogne mlakuži na drugo stran, in tako zreže lepo trato, kjer bi rastlo obilno trave in sadna drevesa — seveda bi se morala tudi sama nasaditi — bi bila najlepši kras za vas. In tako uboge so ceste tukaj skoraj povsod: na Gorečji vasi, na Spodnjem Hajdinu in drugod; in vendar ni nikjer lažje imeti dobrih cest, kakor ravno na Ptujskem polju. Kdo je torej kriv, da so ceste tako slabe? Dolžnost naših občinskih mož pa je, da že vendar enkrat kaj storijo za ceste, saj bo to le vaša korist! Sicer utegne še kdo v najlepšem vremenu obtičati v blatu ali se celo pobiti, meni vsaj je vzelo vso dobro voljo, moral sem se ves klavem obrniti domov in pisanko odložiti za prihodnje leto. Kako se mi bo takrat godilo, Vam poročam, ako Bog da zdravja in Hajdinčani napravijo boljše ceste! — Eden, ki je hotel iti po pisanko.

Iz ormoškega okraja. (Slovensko uradovanje.) Pred kratkim dobil sem v roke od večih gosp. županov spisane „Črnovojniške zglasilnice“. Čitam, čitam, a sam sebi nisem mogel verjeti. Čudil sem se, in sem mislil, da ne vidim dobro. Mogel sem si pač nataktni tiste velikanske — ameriške očali, katere imajo samo obrobke, stekla ni v njih, pa mi vender v takih slučajih zelo dobro služijo! To so zelo izvrstne očali. Še skozi zid se vidi žnjimi, seveda le takrat, če je luknja skozi.

Obrazec bil je dvojezičen, nemški in slovenski. A, od gosp. župana je bila črnovoj. zglas. spisana seveda v blaženi nemščini! Pa še kako! Tam kjer je vpisana dežela, je bilo zapisano — „Steuermarkt.“ To sem takoj pogruntal. Po naše bi to bilo „davčni sejem.“ Tristo kosmatih medvedov, to bi že bilo nekaj za nas uboge kmete. Zdaj bomo pa vsi toto presneto dačo, ki nas tako davi, nesli na sejem. To bo vam stiska na sejmu. Prodajalcev bi že bilo veliko, ali bi pa bilo tudi kaj kupecev, pa je drugo vprašanje?

Čitam dalje. V drugi rubriki je bilo zapisano „ksont.“ To mi je pa že delalo preglavico, kaj bi to bilo! Stikal sem po vseh kotih in krajih med knjigami, ali bi se morebiti ne našel kje kaki „leksikon“, kateri bi mi to besedo razjasnil. Po dolgem premišljevanju in tehtanju sem naposled pri mizi zadremal. Sanjalo se mi je, da sem hudo zbolel, tak na vse mrtve žlake! V tej bolezni me pride nekega dne ravno dotični župan obiskat. Po kratkem pozdravu stopi k moji postelji ter mi reče: „No kolega, ali boš kmalo „ksont?“

Jo že imam, zakličem ter skočim po koncu. Pa o nesreča, stol, na katerem sem sedel in dremal, se prekuene, in jaz sem padel kakor sem dolg in širok na tla. Sreča moja, da nisem dolg niti širok še manj pa debeluh in si torej pri padcu nisem kosti polomil. Zdaj pa naj reče kedo, da sanje niso resnične! Kar sem prej dolgo zastonj tuhtal, to so mi sanje v jednom trenutku razjasnile. „Ksont“ ta imenitna beseda bi se po slovensko rekla zdrav. Na zadnje sem še izvedel, da je ta g. župan pristaš ptujkega kljukca. No potem se pa ni čuditi!

Vzamem v roko drugo „črnovoj. zglasil.“ Pa o čuda! Tudi ta je bila pisana v edino zveličavni nemščini! Ta je bila spisana od gosp. župana, od katerega bi se kaj drugega mislilo in pričakovalo! Ta gosp. je v Ormožu skoraj pri vseh slovenskih zastopih in odborih, in je menda starosta med župani. Starejši bi naj bili nam mlajšim za vzgled; a v tem jih nikakor ne moremo posnemati!

Dvakrat smo že imeli župani omenjenega okraja županski shod v Ormožu. Sklenili smo marsikaj koristnega. Poslali smo tudi resolucijo c. kr. okraj. glavarstvu v Ptuj glede slovenskega uradovanja. Sedaj pa menda gg. župani čakajo, da bi je c. kr. okrajno glavarstvo opozorilo na dotični sklep, ali je morda pod kaznijo prisililo, da bi slovensko uradovali. No, kaj še! — Kateri župan noče slovensko uradovati, proč ž njim; saj je povsod zadosti narodnih mož, ki naj prevzamejo to nalogo. Ni zadosti, da delamo na shodih sklepe; de-